

[Justitsministeren.]

„Men visse Læger gaar i deres Praksis ikke ud fra Princippet om det absolutte Forbud mod Svangerskabsafbrydelse. De gaar ud fra Princippet om den tilladte Afvigelse fra denne Lovbestemmelse.“ — Og længere nede:

„Men der er blandt Lægerne ogsaa saadanne, hvis Psykologi bogstavelig maa „laves om“, Folk, som er tilbøjelige til at tillade Svangerskabsafbrydelsen af „Medynk“ ud fra Betragtningen om en indbildt „Humanisme“, af Blødagtighed eller „for Bekendtskabs Skyld“ en saadan Læge tænker i dette Øjeblik mindst af alt paa, at han i et Skær af Humanisme handler mod Staten.“

Man skulde tro, at det var det ærede Medlem Hr. Pürschel og ikke en Sovjetkommissær, der havde affattet dette Stykke.

Derfor vil hele det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens falske — for at bruge hans eget Udtryk — Agitation mod Regeringsforslaget paa Basis af de paradisiske Tilstande i Rusland falde fuldkommen til Jorden. Naar Aborterne i Rusland er gaaet ned til en Femtededel siden dette Forbud, beviser det, baade at Forholdene ikke var ideelle i Maj i Rusland, og at de heller ikke er det nu, og man er endda langt fra tilfreds med denne voldsomme Nedgang, idet denne Skrivelse fra Folkekommissæren gaar ud paa, at man maa langt længere ned.

Saa kan i øvrigt det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen have Ret i mange af de Udtalelser, han fremsatte med Hensyn til Manglerne i den sociale Lovgivning herhjemme, Mangler, som vel ingen har paataalt mere end jeg eller arbejdet mere for at uddyde end jeg. (Uro paa Tilhørerpladserne). Jeg antager, at der blandt dem, der rømmede sig, er nogle, der læser „Arbejderbladet“. Nu har jeg arbejdet med Sociallovgivning siden 1907 og slidt mere, end de fleste formodentlig kommer til, og det Arbejde gennem 25 Aar bedømmes saaledes i det ærede Medlems Organ for i Gaar:

„Derfor er Hr. Steincke en for Demokrati, Frisind og Arbejderbevægelse farlig Mand, fordi Politik, der for Befolkningen er Brød og Frihed, Fremskridt og Udvikling, for Steincke er Aforismer og Sport.“

Hvis det ærede Medlem tror, det var en Sport at udarbejde Socialreformen, vil jeg anbefale ham at drive Sport i betydelig større Udstrækning, end han har gjort hidtil. Men i øvrigt har han altsaa Ret i mange af sine Udtalelser vedrørende de Mangler, der findes endnu herhjemme, bl. a. i Kri-

ttikken af § 37 i Loven om offentlig Forsorg. Det ærede Medlem glemte blot at tilføje, at da jeg foreslog denne Bestemmelse om Oprettelse af Fødehjem, stod der ikke *kan*, da stod der *skal*.

Det ærede Medlem har ogsaa Ret — for Ret skal jo være Ret — i, at den offentlige Moral i høj Grad forfølger de Kvinder, man her vil hjælpe, men der er da ikke nogen fra Regeringens eller fra Socialdemokratiets Side, der ikke vil være med til at bekæmpe denne offentlige Moral, og den har jeg da ogsaa selv angrebet stærkt netop i et Radioforedrag og sagt, at man kan ikke stille sig saa ufølsom over for de Kvinder, naar man samtidig lægger saa megen Vægt paa Moderskabets Betydning og paa det levende Barn.

Det Citat fra Studenterforeningen var for filosofisk, tænkte jeg nok, for det ærede Medlem. Han havde ikke forstaaet et Muk af det, men da det i øvrigt ikke vedrører selve Lovforslaget, skal jeg opsætte Diskussionen af det til en anden Lejlighed. Den kunde passende foregaa f. Eks. i „Arbejderbladet“. Saa skal jeg for en Gangs Skyld forklare dette Blad, hvad det rigtige moralske Standpunkt er.

Naturligvis endte det ærede Medlem med at gaa imod den udvidede medicinske Indikation, det kunde jeg nok forstaa, ligesom jeg var klar over, at han vilde protestere i den offentlige Menings Navn. Jo færre der slutter sig til ham, desto mere protesterer han i den offentlige Menings Navn. Det er der ingen, der tager noget Hensyn til. Nej, det, som er det afgørende til for Regeringen i denne vanskelige Situation at tage det Standpunkt, vi har taget, er dette — i alt Fald for mit Synspunkt er det dette —: efter den Udvikling, som er foregaaet rundt omkring i Landene paa et Omraade, der er saa livsvigtigt og samtidig saa farligt som dette, gælder det for et Demokrati om, at det først og fremmest lægger Vægt paa det livsbevarende, at det drager den rette Grænse for Fosterdrab, og det vil sige, at dette kun kan ske og kun bør ske af medicinske Grunde. Samfundet har en Pligt for Demokratiets egen Skyld til at hjælpe Mødre og Børn ad Reformernes Vej og ikke gennem Kirurgens Kniv.

Gerda Mundt: I Tilslutning til den fortrinlige Tale af vor Ordfører for Det konservative Folkeparti (Pürschel) vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord angaaende det store Ansvar, som vi har i denne Sag. Der røres her i disse Lovforslag ved Livs-